

hed, at vedkommende Lejer godt ved, at han ikke kan flytte noget andet Sted hen. Jeg gad vide, hvilken reel Betydning der under disse Omstændigheder ligger i Klageretten, navnlig efter at Venstres ærede Ordfører for nogle Ojeblikke siden her fra denne Talerstol udtrykkelig har betonet, at man maatte være opmærksom paa, at hvad det nu gjaldt om, var Afvikling, den fuldstændige Afvikling, af Huslejelovgivningen. Gennem Udtalelser af den Art gør man i alt Fald Klageretten fuldkommen illusorisk, hvis den ikke var det i Forvejen.

Jeg sagde før, at jeg ikke skulde komme ind paa mange Enkeltheder, hvorom der var opnaaet Enighed mellem Grundejer- og Lejerorganisationerne. Jeg finder dog Anledning til her at sige et Par Ord om de saakaldte frivillige Overenskomster mellem Ejer og Lejer. Under tidligere Forhandlinger i denne Sag om Huslejesagen har jeg gjort opmærksom paa, at disse frivillige Overenskomster egentlig kun havde Navn af frivillige. Jeg nærer ikke fjerneste Tvivl om, at i mange, maaske de fleste, Tilfælde har Forholdet været det, at Lejeren er blevet tvunget til at gaa frivilligt med. Men under de nuværende Omstændigheder og, jeg gentager, efter de Udtalelser, der er kommet fra Venstres ærede Ordfører om, at nu er det en Afvikling af hele Huslejelovgivningen, det gælder om, gad jeg vide, hvad de frivillige Overenskomster kommer til at betyde, undtagen netop det, at Lejeren maa rette sig efter det Diktat, som Ejeren maatte fremkomme med. Med andre Ord, Ejernes — og her tænker jeg igen væsentlig paa Ejendomspekulanterne — Retssfare, hvis man kan bruge det Udtryk, udvides paa en ikke alene betænkelig, men i allerhøjeste Grad urimelig Maade. Under disse Omstændigheder nærer jeg ogsaa nogen Betænelighed ved de foreslaaede Udvidelser af Opsigelsesretten. Det er Begyndelsen til Enden, selv om man kan sige, at det er smaa Skridt. Og nogen Betænelighed synes jeg ogsaa, der maa siges at være ved Bestemmelserne i § 2 og § 12 D, hvorved Kommunalbestyrelsernes Indflydelse paa Valget af Nævn og Overnævn indskrænkes til Fordel for Grundejer- og Lejerorganisationerne. Der kan være megen Rimelighed i, at disse Organisationer ogsaa faar nogen Indflydelse, men ellers plejer det dog at være saaledes, at Ansvar og Indflydelse skal følges ad. Derfor mener jeg, at det vil være et af de Emner, som maa blive Genstand for nærmere Overvejelse i Udvalget, om de paagældende Bestemmelser, saaledes som de er formede,

bør opretholdes og blive en integrerende Del af Loven.

Tilskuds- og Financieringsbestemmelserne skal jeg her ved første Behandling ikke komme nærmere ind paa. Der vil under Udvalgsbehandlingen blive Lejlighed til at drøfte dem nærmere, men een Ting er sikker nok, det er, at de Byrder, der hviler og ogsaa efter dette Lovforslag kommer til at hvile paa Kommunerne, er overordentlig tunge og trykkende, navnlig for de store Kommuners Vedkommende.

En Enkelthed i Lovforslaget, som jeg gerne endnu vil dvæle ved, er Ophørsbestemmelsen i § 50. I denne Paragraf staar der, at Loven gælder til 1. April 1922. I Kommissionen var der et Mindretal, der havde ønsket, at der i Stedet skulde staa noget saadant som, at Loven skal revideres inden 1. April 1922. Jeg tror, det vilde være overordentlig heldigt, om en saadan Bestemmelse blev optaget i Lovforslaget, navnlig efter de Udtalelser, vi her har hørt om, hvordan det gælder om fuldstændigt at afvikle hele Huslejelovgivningen. Det vilde faa Betydning med Hensyn til de frivillige Overenskomster, det vilde faa Betydning for Lejeren, hvis han skal tænke paa at gøre Brug af sin Klageret, at det i selve Loven siges, at det ikke er Meningen at lade Huslejelovgivningen falde fuldstændig bort, men at det er Meningen at gøre Loven til Genstand for en Revision.

Til Slutning vil jeg i Tilslutning til Venstres ærede Ordfører sige, at det forekommer mig, at der er al Anledning til at give kraftig Støtte til Centralforeningen af Parcellforeninger for København og Omegn i dens Bestræbelser og Arbejde for at skabe egne Hjem. Denne Forening tæller 10 000 Medlemmer, og af disse er der 2 600, der har udtalt Ønske om at bygge deres eget Hjem. Jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa. Det er sagt her af de foregaaende ærede Ordførere, at dette er en Bestræbelse, der fortjener Støtte, og den kraftigst mulige Støtte, fra Statens Side, og jeg haaber, at en saadan Støtte i saa vidt Omfang som muligt maa blive den til Del fra Regeringens og den højtærede Indenrigsministers Side.

Med disse Ord skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling.

Kayser: For mig og mit Parti, der i første Række interesserer os for Ejendomsrettens Bevarelse, var det en stor Tilfredsstillelse i forrige Uge at høre den Forhandling, som fandt Sted om de saakaldte Jordlove,